

Zelfs vanaf zijn schutting kon hij de vogels horen fluiten.

Sommige vogels hadden felgekleurde veren. Andere waren klein en geel of juist groen met blauwe vleugeltjes. En helemaal bovenin zat een grote papegaai met een kromme snavel en veren in alle kleuren van de regenboog.

Shadow keek er elke dag naar.

En elke dag voelde hij hetzelfde.

Hij vond het zielig.

"Waarom zitten jullie eigenlijk altijd in die kooi?" had hij eens gevraagd.

De vogels hadden elkaar aangekeken.

Toen was de papegaai naar voren gekomen.

"We wonen hier al heel lang," had hij gezegd.

"Maar willen jullie dan niet vrij zijn?" vroeg Shadow.

De papegaai zuchtte.

"Dat willen we wel."

Hij keek omhoog naar de lucht.

"Ik droom soms van vliegen tussen de wolken."

Een klein geel vogeltje was naast hem komen zitten.

"Ik ook," piepte ze zacht.

"We horen de wilde vogels buiten zingen. Soms vragen we ons af hoe de wereld eruitziet voorbij deze tuin."

Shadow had lange tijd niets gezegd.

Die woorden waren blijven hangen.

Hoe kon iemand niet weten hoe de wereld eruitzag?

Voor Shadow bestond het leven juist uit ontdekken.

Hij dacht aan de bloemenvelden achter het dorp.

Aan het mysterieuze bos.

Aan de beek waar hij soms kwam.

Aan de vlinders die dansten in het zonlicht.

En natuurlijk aan zijn grote avontuur met Vlinder.

De vogels hadden dat allemaal nog nooit gezien.

Sinds dat gesprek kwam Shadow regelmatig langs.

Hij vertelde de vogels over alles wat hij meemaakte.

Over de geuren van het bos.

Over de eekhoorns die tussen de bomen sprongen.

Over de konijntjes die door het hoge gras huppelden.

En natuurlijk over Vlinder.

De vogels luisterden altijd aandachtig.
Soms sloten ze hun ogen terwijl Shadow vertelde.
Dan leek het alsof ze de avonturen voor zich konden zien.

"Op een dag," zei Shadow vaak, "zal ik jullie nog veel meer verhalen vertellen."

De papegaai glimlachte dan.

"Daar kijken we naar uit."

Shadow richtte zijn blik weer op zijn eigen tuin.

Die tuin was misschien niet groot, maar voor hem voelde hij als een klein paradijs.

Overal stonden bloemen.

Rode rozen, paarse lavendel, gele zonnebloemen en kleurrijke tulpen wiegden zachtjes mee op de wind.

Bijen zoemden van bloem naar bloem.

Een merel zong een vrolijk lied vanuit een boom.

En in de verte klonk het zachte gekoerd van een houtduif.

Achter de schutting strekte zich een nog mooiere wereld uit.

Daar stonden druivenranken die zich langs houten palen omhoog slingerden.